

Arrest

nr. 60 134 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BOTTICELLI, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Prizren en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Ten tijde van de Kosovo oorlog werd u door de Albanezen meegenomen en verplicht de muren van huizen te gaan schilderen. U zag er bloed aan de muren en afgehakte vingers. Door de problemen van de oorlog kampt u met psychische problemen. U wordt soms nerveus, krijgt dan hartkloppingen en kan dan niet goed ademen. U bezocht daarvoor in 2000 een Albanese arts, die u medicatie voorschreef. U nam deze medicatie een twee- à drietal jaar en voelde zich er rustiger door. In 2000 trok u naar Venetië (Italië) om op zoek te gaan naar uw broer Petrit die in Triëst (Italië) in een tehuis zat. Daar u uw broer niet vond, keerde u in 2002 terug naar Prizren. Eenmaal terug in Kosovo had u het niet voor de wind. Zo werd in 2003 of 2004 uw hand verbrand door Albanezen, voormalige leden van het UCK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës, Nationaal Bevrijdingsleger). Doordat u zich wilde wegtrekken, werd er een kogel door uw arm geschoten. Aangezien u bang was om naar de politie te gaan, liet u zich ook niet verzorgen in een ziekenhuis omdat men daar steeds de politie waarschuwt wanneer iemand met een dergelijke schotwonde binnenkomt. Op een dag leerde u K.(...) V.(...) kennen en u startte een relatie met haar. U had een goede twee jaar, tot in 2007, een relatie met haar. Omdat V.(...) echter van origine een Albanese is, en u een Roma bent, was de familie van V.(...) niet opgezet met jullie relatie. De familie van V.(...) was zo sterk tegen jullie relatie gekant dat ze meermaals naar u en uw familie kwam om te melden dat jullie de relatie moesten beëindigen of dat er jullie anders slechte dingen te wachten stonden. Het ging zelfs zo ver dat u tot driemaal toe geslagen werd door een oom van V.(...) en diens kinderen. Een laatste keer gebeurde dit een vier- à vijftal maanden voor uw vertrek naar België. Uit angst vermoord te worden door de familie van V.(...) durfde u geen klacht neer te leggen van deze feiten bij de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties. Verder werd u in 2007 ook geslagen door Albanese burens toen ze te weten kwamen dat u lid wilde worden van een politieke partij. Ze sloegen u omdat ze u als een spion zagen. Tevens in 2007, meer bepaald in augustus of september, werd u door een vijftal agenten meegenomen naar het politiebureau nadat men u bij een controle betrapt had op het rijden zonder de nodige papieren. U werd er gedwongen in het Servisch te praten en werd er geslagen. Gelukkig passeerde er op een bepaald moment een Turkse politieagente die u herkende omdat zij naast uw werkplaats woonde en haar collega's beval te stoppen met hun pesterijen. Dit geheel aan problemen, waardoor u voortdurend in angst leefde en niet meer durfde buiten te komen, deed u uiteindelijk besluiten Kosovo te verlaten. U vertrok in Prizren en reisde via Kragujevac (Servië) een tweetal dagen voor u op 7 december 2009 hier in België aankwam. Op 8 december 2009 diende u in België een asielaanvraag in. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u zeker weet dat u dan door Albanezen vermoord zal worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart van UNMIK (Tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo), uitgereikt op 15 september 2004 te Pristina; uw Kosovaars paspoort, uitgereikt op 22 augustus 2008 te Pristina; uw lidkaart van de Roma-partij PRYK (Partia e Romane Yekhipesko pe Kosova); een naamkaartje van Muhamed Ali Mergjollari, instructeur bij de PRBK (Partia Rome e Bashkuar e Kosovës); een kopie van een verklaring van de PRBK d.d. februari 2008 waaruit blijkt dat u problemen had met de familie van uw (voormalige) partner; een kopie van uw UNMIK Travel Document, uitgereikt op 5 oktober 2004 te Pristina met een geldigheidsduur van twee jaar; per fax een medisch attest, opgemaakt te Prizren op 15 januari 2000, waaruit blijkt dat u lijdt aan posttraumatische stress; en ten slotte per fax een verklaring opgemaakt door de politie van Brussel-Hoofdstad op 4 maart 2010 waaruit blijkt dat u aangifte gedaan heeft van het verlies van uw portefeuille.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u heeft nagelaten essentiële elementen uit uw asielrelaas te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS p. 2 vraag 3.5). Zo repte u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de problemen die u gekend zou hebben met de familie van uw partner K.(...) V.(...). Meer zelfs, u bracht het feit dat u een relatie had met V.(...) geenszins ter sprake op de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde daar enkel in 1994 voor een jaar traditioneel gehuwd te zijn geweest met ene J.(...) M.(...) (verklaring DVZ, vraag 14). Nochtans vormen de problemen met de familie van V.(...) een wezenlijk aspect van uw asielrelaas. U liet immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijken dat de problemen met de familie van V.(...) u er uiteindelijk deden toe besluiten Kosovo te verlaten (CGVS 14/12/10, p. 2). Deze problemen waren als het ware de druppel die de emmer deed overlopen (CGVS 13/01/11, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u de problemen met de familie van V.(...) geenszins ter sprake

bracht ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat u uit angst daarover niets had durven te vertellen omdat u niet wist dat de gesprekken tegenover de Belgische instanties vertrouwelijk zijn. Pas na een gesprek met uw advocate wist u goed wat er van u verwacht wordt tijdens dergelijke gesprekken (CGVS 23/01/11, p. 7 en 17). Deze uitleg is evenwel niet afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten dergelijke belangrijke gebeurtenissen ter sprake te brengen. Het gaat hier immers om essentiële elementen van uw asielrelaas en bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Kosovo heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Voorgaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en in het bijzonder de geloofwaardigheid van uw herhaalde problemen met de familie van V.(...).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de door u geschetste gevallen van fysieke agressie door Albanezen in Prizren – waaronder zelfs éénmaal door enkele politieagenten – naar aanleiding van uw etnie maar moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Immers, uit deze informatie blijkt dat sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo aanzienlijk gewijzigd is. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en ook nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Prizren in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook reeds voor 2008 werd de veiligheidssituatie voor RAE door het 'bureau van de gemeenschappen' in Prizren als toereikend beschouwd. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. De informatie maakt verder duidelijk dat de RAE in de regio Prizren goed geïntegreerd zijn in de samenleving en zich over het algemeen veilig voelen om vrij te bewegen. In dit verband moet opgemerkt worden dat ook u zich vrij kon bewegen binnen de gemeente Prizren en daarbuiten. Immers sinds 2005/2006 werkte u als automechanicus bij de familie 'Spendi Koko' en diende u aldus op geregelde tijdstippen zich naar het werk te begeven. Daarenboven was u in staat naar uw broer in Macedonië te reizen (CGVS 13/01/11, p. 4, 6 en 9). In het licht van bovenstaande informatie is het weinig aannemelijk dat u het slachtoffer zou zijn geworden van de veelvuldige door u ingeroepen agressiedaden van Albanezen. Het feit dat u geen van deze incidenten kenbaar maakte aan (verantwoordelijken van) uw eigen gemeenschap ondermijnt op ernstige wijze de waarachtigheid van de door u ingeroepen incidenten nog verder, temeer daar u in de periode van het plaatsvinden van deze incidenten gemakkelijk in contact kon staan met vertegenwoordigers van uw gemeenschap daar u lid was van de Roma-vereniging van Haxhi Zylfi (CGVS 13/01/11, p. 5, 7-8).

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u steeds nagelaten heeft voor de door u beweerde problemen klacht in te dienen bij de Kosovaarse autoriteiten of de in Kosovo aanwezige internationale veiligheidsinstanties. U verklaarde geen enkele keer klacht neergelegd te hebben uit vrees voor verdere gevolgen (CGVS 13/01/11, p. 11-15). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor uw nalaten om klacht in te dienen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Het is vooreerst precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend hier ook niet tegen optreden. In dit verband dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Voor wat Prizren betreft kan worden opgemerkt dat er in 2009 zelfs acht Roma werkten bij de lokale politie. U was derhalve perfect in de mogelijkheid uw problemen met Albanezen daar ter sprake te brengen.

Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten verder nog dat de RAE-gemeenschappen tevens geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Tot slot haalde u aan sedert het Kosovaars conflict te kampen met psychische problemen. Na de oorlog kreeg u een soort 'paniek' die in u bleef. U krijgt dan hartkloppingen en kan niet meer goed ademen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts in het bezit bent van één enkel medisch document d.d. 15 januari 2000 dat de door aangehaalde medisch/psychische problemen kan staven. U ging dan naar een Albanese dokter ter behandeling van uw psychische problemen. U kreeg medicatie voorgeschreven die u hielp. U zou de u voorgeschreven medicatie een twee- tot drietal jaar gebruikt hebben. U kocht deze medicatie steeds bij een gewone apotheek in Prizren. Deze verklaring strookt echter geenszins met de door u eerder tijdens het gehoor afgelegde verklaring dat u van 2000 tot 2002 in Italië verbleef. Wanneer u nadien last had van nervositeit kocht u uit eigen beweging verder deze medicatie. Er dient te worden vastgesteld dat, gezien u in Kosovo slechts éénmaal een arts bezocht voor uw beweerdde psychische problemen (ruim 10 jaar geleden) en u in België nog geen daadwerkelijke stappen heeft ondernomen om zich te laten behandelen, u niet de noodzaak blijkt te voelen om een doorgedreven behandeling voor het door u aangehaalde trauma aan te vangen. Bovendien is het door u aangehaalde trauma niet van die aard dat uw normale functioneren wordt verhinderd. Zo was u in staat op eigen houtje naar Italië te reizen, werkte u meer dan twee jaar als automechanicus en was u zelfs lid van een Roma-vereniging. Evenmin heeft u aangetoond in Kosovo geen afdoende behandeling te kunnen krijgen voor de door u aangehaalde problematiek, daar u in 2000 naar een arts ging en de u voorgeschreven medicatie hielp (CGVS 13/01/11, p. 3, p. 15-16). Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u beweerdde psychische problemen van die aard zijn dat zij een terugkeer naar Kosovo voor u onmogelijk maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat zij enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden uitmaken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw UNMIK-identiteitskaart, uw UNMIK Travel Document, uw Kosovaars paspoort en uw lidkaart van de PRYK bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit, etnie en lidmaatschap van de PRYK. Hieraan wordt door mij evenwel niet getwijfeld. Het document opgemaakt door de voorzitter van de PRBK, Haxhi (Zylfi) Merxha, waarin weergegeven wordt dat u problemen kende met de familie van uw voormalige partner Valbona kan geenszins gelden als een objectief begin van bewijs daar een dergelijk document, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund dient te worden door een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is (cf. supra). De ongeloofwaardigheid van uw relaas blijkt des te meer uit de vaststelling dat u op het Commissariaat-generaal aangaf de problemen met de familie van V.(...) niet aan een lokale Roma-leider te hebben gemeld omdat deze het dan zou hebben kunnen doorzeggen aan de politie en u dan nog meer gevaar zou lopen (CGVS 13/01/11, p. 12). U bevestigde tevens expliciet Haxhi Zylfi nooit aangesproken te hebben over uw problemen (CGVS 13/01/11, p.18). Het is dan ook zeer bevreemdend dat u wel een door hem ondertekende verklaring met betrekking tot uw problemen neerlegt. Het medisch attest d.d. 15 januari 2000 toont uw psychische problemen aan en bevestigt dat u in Kosovo hiervoor een arts raadpleegde, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt hiervoor niet meer bij de gezondheidinstellingen in Kosovo terecht te kunnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ten slotte voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. In de eerste plaats betwist verzoeker het motief dat hij zou hebben nagelaten essentiële elementen uit zijn asielaanvraag te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken op grond waarvan wordt besloten dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Volgens verzoeker is dergelijke vaststelling niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn verhaal in twijfel te trekken aangezien hij op dat ogenblik nog niet de bijstand van een advocaat genoot waardoor hij de mogelijke gevolgen van zijn beweringen niet kende en niet wist dat zijn verklaringen betrouwbaar waren. Hij koesterde een wantrouwen ten aanzien van de behandelende instanties wat zijn oorsprong vindt in de talrijke negatieve ervaringen waaraan verzoeker in zijn land van herkomst werd blootgesteld op basis van zijn Roma-origine. Het wantrouwen en de vrees voor represailles zijn de redenen waarom verzoeker in zijn land van oorsprong nooit enige klacht heeft ingediend tegen het onrecht dat hem werd aangedaan. Verzoeker citeert een uittreksel uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo” van 9 november 2009 en stelt dat het slechts na geruststelling door zijn advocaat is dat hij zijn asielaanvraag volledig uit de doeken heeft gedaan voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met aanduiding van alle elementen die hem ertoe hebben gebracht Kosovo te ontvluchten. Verzoeker heeft bij het Commissariaat-generaal formeel bevestigd dat hij zijn volledige verhaal heeft kunnen doen. Volgens verzoeker is de motivering van de beslissing op dit punt niet afdoende. De omstandigheid dat verzoeker tijdens het verkennend interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle aspecten van zijn asielaanvraag heeft kunnen aanraken doet geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en kan hoogstens worden toegeschreven aan een gebrekkige communicatie destijds.

Verzoeker gaat vervolgens in op de overweging uit de bestreden beslissing dat hij nagelaten heeft klacht neer te leggen bij de lokaal aanwezige autoriteiten uit vrees voor verdere gevolgen. Hij herhaalt dat zijn vrees was ingegeven door de verschillende negatieve ervaringen waaraan hij is blootgesteld geweest in Kosovo en bijgevolg nooit klacht heeft neergelegd uit vrees voor represailles. Volgens verzoeker is dergelijke vrees en het daaruit voortvloeiende wantrouwen wijd verspreid onder Kosovaarse Roma, wat wordt bevestigd door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekers relaas vanwege etnische Albanen in Prizren moeilijk in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, oppert verzoeker dat de betrokken organisaties ter plaatse integendeel tot het besluit komen dat de algemene mensenrechten- en veiligheidssituatie van Roma in Kosovo nog steeds negatief beoordeeld

dient te worden. Verzoeker citeert enkele besluiten over de positie van minderheden en de positie van personen uit etnisch gemengde gezinnen uit het rapport van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en deelt mee dat Human Rights Watch in zijn rapport *“Rights displaced. Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo”* op grond van deze besluiten de westerse regeringen oproept om alle deportaties van RAE naar Kosovo op te schorten omdat er talrijke hindernissen bleken te bestaan op het vlak van basismensenrechten. Verzoeker werd als Roma uit Prizren meermaals blootgesteld aan discriminatoire behandelingen en aanvallen en is door zijn gemengd huwelijk met de Albanese V.K. blootgesteld aan agressie vanwege zijn schoonfamilie die gekant was tegen het huwelijk. De agressie werd bevestigd in de verklaring van de Roma-partij PRBK/PURK, zo stelt verzoeker. Door deze etnisch geïnspireerde behandelingen was verzoeker uiteindelijk genoodzaakt Kosovo te ontvluchten. Verzoeker besluit *“dat gelet op de tegenspraak tussen de vaststellingen van de bestreden beslissing en het ingeroepen verslag d.d. 9 november 2009 van het UNHCR, de motivering van de beslissing naar recht faalt”* en acht de ingeroepen bepalingen geschonden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert tegen de overweging in de bestreden beslissing dat de Kosovaarse overheid voldoende maatregelen neemt om bescherming te bieden en de overweging dat de algemene situatie in Kosovo niet van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan dat dit wordt tegengesproken door de eerder vermelde verslagen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en door Human Rights Watch. Volgens verzoeker bestaat er wel degelijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en is de noodzaak om bescherming te bieden des te dwingender vermits er voor Roma in Kosovo geen intern vluchtalternatief voorhanden is, zoals, zo stelt verzoeker, blijkt uit een citaat uit het rapport van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van 9 november 2009.

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de problemen die hij zou hebben gekend met de familie van zijn partner V.K. Verzoekers rechtvaardiging dat hij angst had omdat hij niet wist dat de gesprekken vertrouwelijk waren, kan niet worden aanvaard en de commissaris-generaal besluit dat deze vaststellingen verzoekers geloofwaardigheid ondermijnen. Voorts stelt de bestreden beslissing dat de geschetste gevallen van fysieke agressie, ook door politie-agenten niet strookt met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten werden gemeld en dat de RAE-gemeenschappen in de regio Prizren goed geïntegreerd zijn. Het feit dat verzoeker de incidenten waarvan hij slachtoffer werd niet meldde bij de vertegenwoordigers van zijn gemeenschap, waarmee hij nochtans in contact stond, ondermijnt volgens de commissaris-generaal verder de waarachtigheid van zijn verklaringen. Verzoeker zou geen enkele keer klacht hebben neergelegd bij de lokaal aanwezige instanties uit vrees voor verdere gevolgen wat volgens de bestreden beslissing geen afdoende verklaring is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat ook de leden van de minderheden klacht kunnen neerleggen en dat de in Kosovo opererende autoriteiten voldoende maatregelen nemen om vervolging of het lijden van ernstige schade te voorkomen overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De algemene situatie in Kosovo is niet van dien aard dat er zonder meer sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal merkt op dat de UNHCR richtlijnen aandringen op een individuele beoordeling van de asielaanvragen van asielzoekers uit Kosovo. Met betrekking tot de

door verzoeker aangehaalde psychische problemen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze een terugkeer naar Kosovo onmogelijk maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade of dat deze een vervolging zouden uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het wantrouwen en de gebrekkige communicatie die verzoeker als verschoningsgronden aanvoert voor zijn verzuim om bij het beantwoorden van de vragenlijst (stuk 12, Vragenlijst) de problemen met zijn schoonfamilie aan te halen, kunnen niet worden aanvaard. Zoals door de commissaris-generaal terecht werd opgemerkt, zette verzoeker de problemen met zijn schoonfamilie voor het eerst uiteen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij deze zelfs ondersteunde met bepaalde documenten (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 7), terwijl hij bij het weergeven van zijn burgerlijke staat voor de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geen melding maakte van zijn relatie met K.V. en enkel zijn eerdere, kortere relatie met M.J. vermeldde (stuk 12, Verklaring). De Raad ziet niet in waarom verzoeker ten aanzien van de asielinstanties wantrouwen aan de dag zou moeten leggen bij het vermelden van – in wezen gemeenrechtelijke – problemen met zijn schoonfamilie en hij verduidelijkt evenmin welk communicatieprobleem de niet-vermelding in de hand zou hebben gewerkt. In het voorafgaand advies (stuk 12, Vragenlijst), dat vóór het vervolledigen van de vragenlijst aan verzoeker werd verstrekt, wordt bovendien zeer duidelijk uiteengezet wat van een asielzoeker wordt verlangd, zodat verzoekers nalatigheid des te meer klemt met de op hem rustende medewerkingsplicht. De beperkte aangiftebereidheid bij Roma in Kosovo zoals die blijkt uit de UNHCR-nota ontslaat verzoeker geenszins van deze medewerkingsplicht. De commissaris-generaal kon op grond van de gegevens uit het administratief dossier rechtsgeldig besluiten dat de niet-vermelding de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling zet. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig zou zijn gemotiveerd.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel initiatief heeft genomen. Zijn stelling dat hij uit vrees voor represailles geen klacht heeft neergelegd en zijn verwijzing naar het wantrouwen onder Kosovaarse Roma volstaat niet om de objectieve informatie te weerleggen waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat verzoeker in Prizren eventueel terecht kon bij Roma-politieagenten om zijn problemen met Albanezen aan te kaarten. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde de problemen zelfs niet bij de Roma-vertegenwoordiger te hebben gemeld (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 12).

2.7. Een algemene verwijzing naar de volgens de verzoekende partij bestaande situatie in haar land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties, die bovendien ingaat tegen de analyse van de commissaris-generaal, volstaan niet om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het feit dat verzoeker een andere conclusie trekt uit een selectieve lezing van algemene rapporten doet geen afbreuk aan de correctheid van de besluitvorming van de commissaris-generaal op basis van meer specifieke informatie (over Prizren) die ook aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, Landeninformatie). Verzoekers beweringen over ondergane discriminaties en zijn gemengde huwelijk, waarvan hij trouwens voor het eerst in zijn verzoekschrift gewag maakt, vormen geen bewijs van vervolging. De Raad merkt bovendien op dat het door verzoeker aangehaalde rapport van Human Rights Watch betrekking heeft op de gedwongen terugleiding van Roma naar Kosovo wat *in casu* niet aan de orde is, aangezien de bestreden beslissing de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en geen gedwongen terugleiding inhoudt. Aan het stavingsstuk dat verzoeker naast een kopie van de geciteerde rapporten als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, met name de verklaring vanwege de Romapartij, kan geen enkele bewijswaarde worden toegedicht. Deze

schriftelijke verklaring vertoont niet alleen een uitgesproken gesolliciteerd karakter maar gaat bovendien in tegen zijn eerdere mondelinge versie dat hij zijn problemen met zijn schoonfamilie, die ongeloofwaardig werden bevonden, nooit bij de Roma-vertegenwoordiging had gemeld (zie punt 2.6.). Indien afdoende met redenen werd omkleed waarom geen geloof aan het verhaal van de verzoekende partij kan worden gehecht, is de Raad niet gehouden nader op de door haar voorgebrachte stukken in te gaan (cf. RvS 31 januari 2001, nr. 92.891). De bestreden beslissing is op dit punt in elk geval afdoende gemotiveerd.

2.8. Waar verzoeker op grond van de informatie van Human Rights Watch en de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen besluit tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming vereist is dat verzoeker de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput of aantoont waarom hij hierop geen beroep kon doen. Uit wat hierboven in dit verband werd gesteld, blijkt dat verzoeker hiervan het bewijs niet heeft geleverd.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN